

Sygn.akt I Ca 283/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 października 2013r.

Sąd Okręgowy w Elblągu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Aleksandra Ratkowska

po rozpoznaniu w dniu 24 października 2013r. w Elblągu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa R. K.

przeciwko H. T. i K. P.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Elblągu

z dnia 9 lipca 2013r., sygn.akt I C 1104/12

oddala apelację.

Sygn.akt I Ca 283/13

UZASADNIENIE

R. K. domagał się zasądzenia od H. T. kwoty 4612,50 zł i od K. P. kwoty 4.305 zł za wykonane czynności pośrednictwa, które miały doprowadzić do zawarcia przez pozwanych umowy zamiany lokali mieszkalnych. Sprawy połączone do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia.

Pozwani domagali się oddalenia powództw zaprzeczając, ażeby powód przyczynił się do zawarcia przez nich umowy zamiany lokali.

Sąd Rejonowy w Elblągu wyrokiem z dnia 9 lipca 2013r. oddalił oba powództwa; przyznał od Skarbu Państwa - Sądowi Rejonowego w Elblągu na rzecz radcy prawnego G. W. kwotę 1.476 zł tytułem nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej z urzędu i nakazał ściągnięcie tej kwoty od powoda.

Sąd Rejonowy wskazał w uzasadnieniu, że powód zawarł umowy pośrednictwa zamiany nieruchomości z częściową wyłączością w dniu 21 marca 2012r. z H. T. i w dniu 23 marca 2012r. z M. P..

Pozwani w dniu 3 kwietnia 2012r. zawarli w formie aktu notarialnego umowę zamiany lokali mieszkalnych. Przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało, iż do skojarzenia osób zainteresowanych tą zamianą nie doszło wskutek działań powoda, a wskutek odpowiedzi na ogłoszenie internetowe. Za decydujące w tej mierze uznano okoliczność, iż co prawda pośrednik przedstawił pozwanej listę wskazań adresowych, jednakże nie była ona wypełniona, a powód nie wykazał w inny sposób, ażeby wskazał pozwanej adres lokalu pozwanego. Nie doszło tym

samym do spełnienia przesłanek do zapłaty pośrednikowi wynagrodzenia za uzyskanie wskazanego w umowach rezultatu określonych w §6 pkt 5 umów zwartych przez powoda z pozwanymi.

Z tych przyczyn powództwa jako bezzasadne podlegały oddaleniu.

Powód wniósł apelację od tego wyroku w zakresie pkt I i III domagając się jego uchylecia i przekazania sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania, ewentualnie zmiany zaskarżonego wyroku i zasądzenie zgodnie z żądaniem pozwu oraz zasądzenia kosztów procesu za postępowanie apelacyjne.

Skarżący zarzucił wyrokowi:

- naruszenie przepisów postępowania – art.3, 212§1, 232, 233§1 kpc w

następstwie czego doszło do nierozpoznania istoty sprawy i wydania

wadliwego wyroku oddalającego powództwo zamiast uwzględniającego

powództwo (pkt I wyroku).

- naruszenie przepisu art.102 i art.117§5 kpc i wydanie rozstrzygnięcia z pkt

III wyroku

W uzasadnieniu pierwszego z tych zarzutów skarżący podkreślił, iż w toku procesu Sąd nie zweryfikował dowodowo twierdzeń pozwanych, iż ich kontakt nastąpił w drodze zamieszczenia przez H. T. ogłoszenia internetowego i odpowiedzi na nie przez H. P., a potwierdzenie tej okoliczności przez świadków nie jest wiarygodne, ponieważ były nimi osoby rodzinnie powiązane z pozwanymi. Zarzucił Sądowi również inne zaniechania w zakresie postępowania jak np. niepotwierdzenie faktu kontaktów telefonicznych pomiędzy pozwanymi. Odnośnie drugiego zarzutu podniesiono, iż nie było potrzeby zabezpieczenia dla pozwanych pomocy prawnej z urzędu, wobec czego obciążenie powoda wynikającymi z tego kosztami było bezzasadne.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jako nieuzasadniona nie zasługiwała na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności przypomnieć należy, że jeżeli sąd drugiej instancji nie przeprowadził w postępowaniu uproszczonym postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa (art.505¹³ §2 kpc).

Zgłoszone przez skarżącego zarzuty dotyczące naruszenia przepisów postępowania, które miało jego zdaniem wpłynąć na wydanie wadliwego rozstrzygnięcia, należało uznać za nieusprawiedliwione. Sąd pierwszej instancji przeprowadził obszerne i wnikliwe postępowanie dowodowe przy pełnym wykorzystaniu inicjatywy stron w tym zakresie, a jego wyniki poddał trafnej ocenie kompleksowo i logicznie przedstawionej w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku. Zgodnie z art.233 k.p.c., sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału z uwzględnieniem wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu, jak również wszelkich okoliczności towarzyszących przeprowadzaniu poszczególnych dowodów i mających znaczenie dla oceny ich mocy i wiarygodności. Ramy swobodnej oceny dowodów muszą być zakreślone wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego, regułami logicznego myślenia oraz pewnego poziomu świadomości prawnej, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wając ich moc oraz wiarygodność odnosi je do pozostałego materiału dowodowego. Zdaniem Sądu Okręgowego ocenę materiału dowodowego zebranego w sprawie przez sąd pierwszej instancji, uznać należało za prawidłową i rzetelną, nienaruszającą w żadnym wypadku przepisów prawnych zakreślonych normą art. 233 k.p.c. Zwrócić należy również uwagę na to, że sama subiektywna

ocena i odczucia strony skarżącej w odniesieniu do rozstrzygnięcia dokonanego przez sąd pierwszej instancji nie predestynują jej do negacji zapadłego w sprawie orzeczenia poprzez wskazywanie uchybień natury proceduralnej, w tym niewłaściwej oceny lub pominięcia określonych dowodów, której miałby dopuścić się Sąd Rejonowy w Elblągu. Tym samym skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd zasady swobodnej oceny dowodów wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem może być jedynie przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów; nie jest natomiast wystarczające przekonanie o innej niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu (wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 27 kwietnia 2006 r., I ACa 1303/05, LEX nr 214251). Do naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. mogłoby dojść tylko wówczas, gdyby skarżący wykazał uchybienie podstawowym regułom służącym ocenie wiarygodności i mocy poszczególnych dowodów, tj. regułom logicznego myślenia, zasadzie doświadczenia życiowego i właściwego kojarzenia faktów (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 2005 r., III CK 314/05). Odnosząc wskazywane wyżej stwierdzenia na grunt niniejszego postępowania, zaakcentować należy, iż strona skarżąca nie przedstawiła argumentów, mających przemawiać za tym, iż orzeczenie sądu pierwszej instancji opiera się na dowolności sędziowskiej oceny zebranych w sprawie dowodów i z tego też względu winno być uznane za niedopuszczalne. W szczególności nie mogło skarżącemu przynieść powodzenia zanegowanie ustaleń dokonanych przez Sąd pierwszej instancji w drodze pryncypialnego i głośownego twierdzenia, iż nastąpiło to przy pomocy zeznań niewiarygodnych świadków. Nie można również było podzielić stanowiska skarżącego co do obowiązku sądu działania z urzędu w zakresie poszerzania materiału dowodowego we wskazywanym w apelacji kierunku, a to z uwagi na kontradiktoryjny charakter procesu cywilnego oraz treść art.3 kpc.

Podzielając ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego podzielić należało również wynikający z nich wniosek, że nie doszło do spełnienia przesłanek zapłaty pośrednikowi wynagrodzenia przewidzianego w §6 pkt 5 umów zawartych przez niego z pozwanymi , co czyniło powództwa bezzasadnymi – art.353§1 kc a contrario. W konsekwencji powoda obciążały zaistniałe po stronie pozwanych koszty procesu.

Z tych przyczyn apelacja jako bezzasadna podlegała oddaleniu na mocy art.385 kpc.